

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719202922
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5719202922.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v spore žalobcu: BFF Central Europe s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 44 414 315, zastúpeného zástupcom LEAGLE s.r.o., so sídlom Kuzmányho 3997, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 856 509, proti žalovanému: Univerzitná nemocnica Martin, so sídlom Kollárova 4248/2, 036 01 Martin, IČO: 00 365 327, v konaní o zaplatenie 3.674.993,89 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/50/2019-751 zo dňa 13. augusta 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/50/2019-751 zo dňa 13. augusta 2021 v napadnutom výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.613.427,93 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 1.856.629,19 Eur a úroky z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 1.261.346,33 Eur od 8.7.2019 do 8.10.2020, vo výške 9,05 % ročne zo sumy 1.199.780,37 Eur od 9.10.2020 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 2.413.647,56 Eur od 8.7.2019 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 105.000,00 Eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III., podľa ktorého žalobca má voči žalovanému právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, p o t v r d z u j e.

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. konanie v časti 61.565,96 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 61 565,96 Eur od 9.10.2020 do zaplatenia a v časti paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 160,00 Eur zastavil. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.613.427,93 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 1.856.629,19 Eur a úroky z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 1.261.346,33 Eur od 8.7.2019 do 8.10.2020, vo výške 9,05 % ročne zo sumy 1.199.780,37 Eur od 9.10.2020 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 2.413.647,56 Eur od 8.7.2019 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 105.000,00 Eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol výrokom III. tak, že žalobca má voči žalovanému právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu doručенú okresnému súdu dňa 12.7.2019, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 3.674.993,89 Eur.

3. Ďalej okresný súd poukázal na to, že v priebehu konania žalobca zobral žalobu späť v časti istiny vo výške 61.565,96 Eur s príslušenstvom z dôvodu, že v priebehu konania po podaní žaloby žalovaný

túto sumu zaplatil, a tiež žalobca zobrať žalobu späť v časti 160,00 Eur ako paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. O zastavení konania v tejto časti okresný súd rozhodol vo výroku I. rozsudku.

4. Okresný súd uviedol, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že:

A/ Žalobca ako veriteľ uzavrel dňa 23.1.2019 so žalovaným ako dlžníkom Dohodu o uznaní záväzku č. D/2017/10/212 (ďalej len „Dohoda 1“) a uznaným záväzkom dlžníka podľa bodu 2.1 dohody 1 bol súbor neuhradených splatných peňažných pohľadávok z obchodného styku vzniknutých medzi žalovaným ako odberateľom a právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom obchodného tovaru, a to z titulu neuhradených fakturovaných kúpnych cien za dodávky tovaru na základe objednávok žalovaného. Tieto peňažné pohľadávky na základe čl. II. Dohody č. 1 špecifikované v Zmluve o postúpení pohľadávok číslo 2017/10/212 nadobudol žalobca, ako nový veriteľ týchto pohľadávok od pôvodného veriteľa v celkovej výške 2.020.919,10 Eur. Žalovaný 18.10.2017 uhradil pohľadávky vo výške 6.959,40 Eur. V Dohode 1 žalovaný uznal svoje pohľadávky v nasledovnom rozsahu:

- istinu 2.013.959,70 Eur
- úroky z omeškania z nezaplatennej istiny odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúr až do 31.10.2018 v úhrnnej sume 411.588,92 Eur

- úroky z omeškania z nezaplatennej istiny od 1.11.2018 do zaplatenia.

Žalovaný do dňa podania žaloby neuhradil žiadny z vyššie uvedených záväzkov v Dohode 1, pričom k 7.7.2019 je výška peňažných záväzkov žalovaného:

- istina: 2.013.959,70 Eur (ďalej len „istina Pohľadávok 1“)

- úroky z omeškania k 7.7.2019 v sume 535.443,70 Eur

- úroky z omeškania z nezaplatennej istiny od 8.7.2019 do zaplatenia (ďalej len „Príslušenstvo pohľadávok 1“).

B/ Žalobca ako veriteľ uzavrel dňa 23.1.2019 so žalovaným ako dlžníkom Dohodu o uznaní záväzku č. D/99/19/01/01 (ďalej len „Dohoda 2“). Uznaným záväzkom podľa bodu 2.1 dohody 2 bol súbor neuhradených splatných peňažných pohľadávok z obchodného styku vzniknutých medzi žalovaným ako odberateľom a právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom obchodného tovaru, a to z titulu neuhradených fakturovaných kúpnych cien za dodávku týchto tovarov. Tieto peňažné pohľadávky na základe čl. III. dohody 2 špecifikované v Zmluve o postúpení pohľadávok č. 2018/02/21 a Zmluve o postúpení pohľadávok č. 2018/05/64 nadobudol žalobca ako nový veriteľ týchto pohľadávok. V predmetnej Dohode 2 žalovaný ako dlžník uznal svoje peňažné záväzky voči novému veriteľovi v rozsahu:

- istiny 1.170.698,70 Eur

- úrokov z omeškania z nezaplatennej istiny odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúr do 31.12.2018 v úhrnnej sume 305.260,58 Eur

- úrokov z omeškania z nezaplatennej istiny od 1.1.2019 do zaplatenia.

Žalovaný ku dňu podania žaloby neuhradil žiadny z vyššie uvedených záväzkov a k 7.7.2019 je aktuálna výška záväzkov žalovaného:

- istina: 1.170.698,70 Eur (ďalej len „istina Pohľadávok 2“)

- úroky z omeškania k 7.7.2019 v sume 359.700,57 Eur

- úroky z omeškania z nezaplatennej istiny od 8.7.2019 do zaplatenia (ďalej len „Príslušenstvo pohľadávok 2“).

C/ Žalobca ako postupník na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 2017/02/60 zo 6.4.2017 nadobudol od pôvodného veriteľa M E D I L A S spoločnosť s ručením obmedzeným, Bratislava pohľadávky voči žalovanému ako dlžníkovi v celkovej sume 206.668,00 Eur (ďalej len „istina Pohľadávok 3“) a ich príslušenstvo, z ktorých žalovaný do času podania žaloby nič neuhradil.

D/ Žalobca ako postupník na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 2018/02/14 z 26.2.2018 nadobudol od pôvodného veriteľa spoločnosti ONLY 2U a.s., Banská Bystrica pohľadávky voči žalovanému ako dlžníkovi v celkovej výške 13.567,59 Eur s príslušenstvom (ďalej len „Pohľadávky 4“).

E/ Žalobca ako postupník na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 2018/06/74 z 29.6.2018 nadobudol od pôvodného veriteľa spoločnosti SEQ - MED, s.r.o., Fiľakovo pohľadávky voči žalovanému vo výške istiny 44.329,85 Eur s príslušenstvom (ďalej len „Pohľadávky 5“).

F/ Žalobca ako postupník na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 2018/12/117 zo dňa 7.12.2018 nadobudol od pôvodného veriteľa - spoločnosti ULTRAMED s.r.o., Žiar nad Hronom pohľadávky voči žalovanému ako dlžníkovi v celkovej výške 225.770,05 Eur s príslušenstvom (ďalej len „Pohľadávky 6“).

G/ Žalobca ďalej nadobudol na základe zmlúv o postúpení pohľadávok od pôvodných veriteľov ako postupcov pohľadávky voči žalovanému nasledovne:

- a) Zmluva o postúpení pohľadávok č. 2016/01/06 - v celkovej výške istiny 115.489,26 Eur s príslušenstvom (ďalej „Pohľadávky 7“),
- b) Zmluva o postúpení pohľadávok číslo 2016/10/162 v celkovej výške 5.995,50 Eur s príslušenstvom (ďalej „Pohľadávky 8“),
- c) Zmluva o postúpení pohľadávok číslo 2016/10/183 v celkovej výške 2.543.743,38 Eur s príslušenstvom (ďalej „Pohľadávky 9“),
- d) Zmluva o postúpení pohľadávok číslo 2016/12/229 v celkovej výške 79.930,87 Eur s príslušenstvom (ďalej „Pohľadávky 10“),
- e) Zmluva o postúpení pohľadávok číslo 2017/02/56 v celkovej výške 973.019,88 Eur s príslušenstvom (ďalej „Pohľadávky 11“),
- f) Zmluva o postúpení pohľadávok číslo 2017/05/120 v celkovej výške 7.326,16 Eur s príslušenstvom (ďalej „Pohľadávky 12“),
- g) Zmluva o postúpení pohľadávok číslo 2017/08/192 v celkovej výške 132.781,40 Eur s príslušenstvom (ďalej „Pohľadávky 13“),
- h) Zmluva o postúpení pohľadávok číslo 2018/12/135 v celkovej výške 4.236,04 Eur s príslušenstvom (ďalej „Pohľadávky 14“).

Žalobca potvrdil, že žalovaný istinu Pohľadávok 7-14 zaplatil, nárok na príslušenstvo žalobcovi zostal zachovaný.

Žalobca si žalobou pod bodom A/ až F/ žaloby uplatnil len istiny tam uvedených pohľadávok a pod bodom G/ si uplatnil zo všetkých pohľadávok aj zákonné úroky z omeškania v celkovej výške pôvodne 1.856.629,19 Eur, čo sú úroky vyčíslené ku dňu 7.7.2019 a tiež úroky z omeškania od 8.7.2019 až do zaplataenia a súčasne si žalobou uplatnil aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v celkovej sume po čiastočnom späťvzatí 105.160,00 Eur (pôvodná žaloba pred čiastočným späťvzatím).

5. Okresný súd poukázal na to, že k žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý namietal aktívnu legitímáciu žalobcu vo vzťahu k úrokom z omeškania. V časti úrokov z omeškania od ich splatnosti do 12.7.2015 vzniesol žalovaný námietku premlčania. Tiež namietal aktívnu legitímáciu žalobcu z dôvodu, že podľa ustanovenia § 525 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 102c ods. 3 zákona č. 578/2004 Z.z. účinného od 1.4.2018. Tiež uviedol, že mu nie je zrejmé, ako žalobca dospel k vyčísleniu úrokov z omeškania v sume 868.548,13 Eur. Žalovaný namietal paušálnu náhradu nákladov v celkovej výške 105.160,00 Eur, pretože ak majú pohľadávky len jeden právny základ, veriteľ má nárok na jednorazovú náhradu paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Tiež namietol duplicitu niektorej paušálnej náhrady nákladov.

6. V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku, a to v odseku 3. okresný súd uviedol vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného, v odseku 4. obsah vyjadrenia žalovaného k vyjadreniu žalobcu, ďalej v odsekoch 5. až 10. poukázal na nariadené pojednávanie, vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu a záverečný prednes žalovaného, popísal vykonané listinné dôkazy, z ktorých zistil skutkový stav, ktorý právne posúdil za aplikácie § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 102c zákona č. 578/2004 Z.z., § 365 ods. 1, § 369 ods. 1 a 2, § 369c) ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby (v časti po čiastočnom späťvzatí).

7. Pokiaľ išlo o aktívnu legitímáciu vo vzťahu k § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka namietanú žalovaným, tak okresný súd vo všeobecnosti uviedol, že z postúpenia v zmysle ust. § 525 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka sú vylúčené pohľadávky, na ktoré sa vzťahuje zákaz exekúcie, teda pohľadávky, ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia. Výkonom rozhodnutia môže byť pohľadávka postihnutá postupom podľa § 93 Exekučného poriadku. Exekúcia prikázaním pohľadávky predstavuje spôsob vykonania exekúcie, ktorá postihuje právo povinného v pozícii veriteľa iného záväzkovo-právneho vzťahu, a to tak, že sa tretej osobe prikáže plniť túto pohľadávku povinného, nie povinnému, čo by veriteľovi záväzkovo-právneho vzťahu, ale priamo oprávnenému s právnym následkom zániku tejto povinnosti splnením tretej osobe.

8. V danom prípade nešlo o postúpenie takejto pohľadávky, a teda podľa názoru okresného súdu nešlo o situáciu v zmysle ustanovenia § 525 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka - nebola relevantná jeho aplikácia na postúpenie, z ktorého postúpenia je pohľadávka predmetom tohto sporu. Predmetom postúpenia nebol majetok v správe štátnej organizácie, ako to vyplýva z § 102 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z.z., lebo pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia, nebola v čase jej postúpenia, ani v čase rozhodovania okresného súdu v správe štátnej organizácie, teda žalovaného, preto nebola vylúčená z exekúcie, z ktorého dôvodu mohla byť postúpená. Pokiaľ išlo o právnu úpravu ustanovenia § 102c ods. 3 písm. e) zákona č. 578/2004 Z.z., okresný súd uviedol, že finančné prostriedky na účte nemožno kvalifikovať ako pohľadávku, pretože pohľadávka je právo veriteľa na zaplatenie a finančné prostriedky na účte nemožno identifikovať s týmto právom a nejde o majetok v zmysle § 102c ods. 3 písm. a) - d) uvedeného zákona. Len v prípade, ak by súd žalobcom uplatnenú pohľadávku právoplatne priznal, v prípade účinnosti uvedeného zákonného ustanovenia by nemohla byť uspokojená z majetku a finančných prostriedkov na účtoch žalovaného, ako vyplýva z právnej úpravy § 102c ods. 3 uvedeného zákona.

9. Okresný súd ustálil, že v danom prípade išlo o pohľadávky, ktoré môžu byť predmetom postúpenia, a teda aj zmluvy o postúpení pohľadávok vyhodnotil ako platné. Vo vzťahu k Nálezu Ústavného súdu SR č.k. PL. ÚS 14/2020-50, ktorým ústavný súd vyslovil, že ustanovenie § 102c ods. 3 zákona č. 578/2004 Z.z. nie je v súlade s čl. 1. ods. 1, čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, považoval za dôležité zdôrazniť, že podľa § 41 ods. 2 zákona o Ústavnom súde SR platí, že nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych noriem s právnym predpisom vyššej právnej sily, alebo medzinárodnou zmluvou, je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov. Vzhľadom na toto zákonné ustanovenie tento nález Ústavného súdu na dané konanie už nemá vplyv.

10. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k úrokom z omeškania, tak v tomto smere okresný súd zdôraznil, že podľa ust. § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky, teda jednoznačne s postúpenými pohľadávkami od právnych predchodcov žalobcu na samotného žalobcu prešlo na neho aj právo k úrokom z omeškania, ktoré tvoria príslušenstvo postúpených pohľadávok.

11. K námietke premlčania vznesenej žalovaným okresný súd zdôraznil ust. § 397 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba 4 roky. Relevantné v danom prípade bolo, že žaloba bola podaná dňa 12.7.2019. Tiež poukázal na ustanovenie § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná. Druhým dôsledkom uznania záväzku je, že od okamihu uznania záväzku začína plynúť nová štvorročná premlčacia doba.

12. Čo sa týka zloženia žalovanej sumy, tak okresný súd uviedol, že:

V zmysle Dohody o uznaní D2017/10/212 z 23.1.2019 bolo zrejmé, že istina v rozsahu 2.013.959,70 Eur bola uznaná celá, tiež boli uznané úroky z omeškania v rozsahu od splatnosti do 31.10.2018 v celkovej sume 411.588,92 Eur. Vzhľadom na dátum uznania bolo zrejmé, že suma, ktorá bola uznaná, premlčaná nie je. Ďalšie úroky z omeškania za obdobie od 1.11.2018 do 7.7.2019 v celkovej sume 123.854,78 Eur síce neboli predmetom dohody o uznaní, ale tieto premlčané vzhľadom na dátum podania žaloby 12.7.2019 neboli. Ďalšie úroky od 8.7.2019 samozrejme obdobne s poukazom na dátum podania žaloby tiež neboli premlčané.

Pokiaľ išlo o Dohodu D99/01/01 z 23.1.2019, tak predmetom dohody bolo uznanie celej istiny v sume 1.170.698,70 Eur, tiež boli uznané úroky z omeškania odo dňa splatnosti do 31.12.2018 v celkovej sume 305.206,58 Eur. Vzhľadom na dátum uznania bolo zrejmé, že suma, ktorá bola uznaná, premlčaná nebola. Ďalšie úroky za obdobie od 1.1.2019 do 7.7.2019 a úroky z omeškania od 8.7.2019 až do zaplatenia síce uznané neboli, ale okresný súd ich za premlčané nepovažoval vzhľadom na dátum podania žaloby 12.7.2019.

Vo vzťahu k pohľadávkam nadobudnutým Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 2017/02/60 zo 6.4.2017, predmetom ktorej bola istina v sume 206.668,- Eur, úroky od splatnosti jednotlivých faktúr do 7.7.2019 v celkovej sume 49.995,13 Eur, okresný súd uviedol, že u všetkých pohľadávok bola splatnosť v roku 2016 a neskôr, a teda vzhľadom na dátum podania žaloby ani táto časť žalovanej sumy nebola premlčaná.

Žalobca ďalej nadobudol pohľadávky Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 2018/02/14 z 26.2.2018, a to istinu v celkovej sume 13.567,59 Eur, úrok odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr do 7.7.2017 vo vyčíslení na sumu 2.763,80 Eur a aj úroky od 8.7.2019 do zaplatenia s tým, že všetky pohľadávky mali dátum splatnosti rok 2017 a neskôr, a teda vzhľadom na dátum podania žaloby ich nepovažoval za premlčané. Ďalšie pohľadávky, ktoré boli predmetom sporu, žalobca nadobudol Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 2018/06/74 z 29.6.2018, ktorou zmluvou nadobudol istinu 44.329,85 Eur, úroky z omeškania od splatnosti jednotlivých faktúr do 7.7.2019 vyčíslené v sume 7.973,80 Eur a úroky z omeškania od 8.7.2019 do zaplatenia s tým, že splatnosť všetkých pohľadávok, ktoré boli predmetom postúpenia, bola v roku 2017 a neskôr, a teda ani túto časť žalovanej sumy, vzhľadom na dátum podania žaloby okresný súd nepovažoval za premlčanú.

Predmetom žaloby boli aj pohľadávky, ktoré žalobca nadobudol Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 2018/12/117 zo 7.12.2018, a to istina v sume 225.770,05 Eur, úrok z omeškania od splatnosti jednotlivých faktúr do 7.7.2019 vyčíslených v sume 32.204,06 Eur a úroky od 8.7.2019 do zaplatenia s tým, že opäť dátum splatnosti všetkých pohľadávok bol rok 2017 a nasledujúce, a teda vzhľadom na dátum podania žaloby ich okresný súd považoval za nepremlčané.

Tento právny názor okresného súdu ohľadne premlčania sa týkal žaloby a špecifikácie žalovanej sumy v žalobe pod písmenami od A/ po F/, a pokiaľ išlo o príslušenstvo pohľadávok uvedené pod písmenom G/ žaloby, a to úroky z omeškania u pohľadávok A/ - F/, resp. pohľadávky označované v žalobe aj ako 1/ - 6/, tak aj na tieto sa vzťahoval rovnaký právny názor o tom, že ani toto príslušenstvo nie je premlčané. Pokiaľ išlo o príslušenstvo v žalobe uvedené pod písmenom G/ a u pohľadávok 7/ - 14/, a to príslušenstvo, ktoré vzniklo zo zmlúv o postúpení pohľadávok uvedených v žalobe pod písmenom G/ a H/, kde celá istina bola zaplatená a predmetom bolo len príslušenstvo, tak čo sa týka premlčania, žalobca si uplatnil úroky len za obdobie štyroch rokov, ktoré predchádzalo dátumu podania žaloby. Žalobca sa vyjadril, že pokiaľ ide o príslušenstvo, a to úroky z omeškania u pohľadávok uvedených v časti G/ pohľadávky 7/ - 14/ sú uplatňované vo výške 868.548,13 Eur, a tieto úroky sú vyčíslené od 11.7.2015 do dňa podania žaloby. Tento nárok žalobca preukázal podrobnou tabuľkou, ktorou vyčíslil úroky z omeškania na žiadosť súdu a ktoré úroky - ich výpočet je špecifikovaný na čl. 695 - 756 spisu, a teda ani nárok na toto príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania okresný súd nepovažoval za premlčané.

13. S tvrdením žalovaného ohľadne premlčania úrokov z omeškania, a to, že k premlčaniu dochádza dňom premlčania istiny pohľadávky a že povinnosť platiť úroky z omeškania vzniká jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník dostal do omeškania s úhradou istiny, sa okresný súd nestotožnil. Okresný súd uviedol, že úroky z omeškania sa premlčujú vo všeobecnej štvorročnej premlčacej dobe, z čoho vyplýva, že ich možno úspešne uplatniť v časovom intervale ohraničenom štyrmi rokmi od dňa podania žaloby spätne. Úrok z omeškania vzniká v dôsledku povinností dlžníka splniť si svoj záväzok, t.j. z povinnosti nebyť v omeškani a ak dlžník svoj záväzok nesplní, resp. záväzok nezanikne najneskôr v deň jeho splatnosti, dlžník porušil povinnosť nebyť v omeškani, z ktorej vzniká právo na úrok z omeškania za tento deň. Zároveň k rovnakému dňu porušenia povinnosti začína plynúť premlčacia doba k takto vzniknutému právu z porušenia povinnosti k úroku z omeškania. Trvanie omeškania je potrebné chápať a vykladať ako každodenné, nové porušenie povinnosti dlžníka splniť si záväzok, a teda právo na zaplatenie úroku z omeškania vzniká opakovane, za každý deň omeškania.

14. Pokiaľ išlo o samotnú istinu, tak táto nebola zo strany žalovaného výslovne popretá čo do dôvodu a výšky, a preto s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP sa táto považovala za nespornú. Navyiac nárok na zaplatenie istiny bol preukázaný listinami ako Dohodou o uznaní záväzku D/2017/10/212, Dohodou o uznaní záväzku č. D/99/19/01/01, Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 217/02/60 a Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 218/02/14, Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 2018/06/74, Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 2018/12/117, pričom žalobca ku všetkým zmluvám predložil zoznam jednotlivých faktúr, ako aj samé, konkrétne jednotlivé faktúry, ako aj oznámenia o postúpení pohľadávok.

15. Okresný súd uviedol, že poslednou spornou skutočnosťou medzi stranami bolo uplatnenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Paušálna náhrada nákladov spojená s uplatnením pohľadávky bola do právneho poriadku SR zavedená novelou Obchodného zákonníka od 1.2.2013. Uvedená novela transportovala smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ v boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách. Účelom paušálnej náhrady je nahradiť náklady súvisiace s každou oneskorenou platbou, aj keď na základe jedného titulu, pretože z citovaného zákonného ustanovenia nevyplýva žiadne obmedzenie nároku na jednorazové vymáhanie, ak sa jedná

o jeden zmluvný vzťah. Účelom je posilnenie pozície veriteľa pri uplatňovaní svojich pohľadávok voči dlžníkovi. Ide o sankčný inštitút vyvolaný ako následok omeškania dlžníka. V danom súdenom prípade jednotlivé pohľadávky nevznikli naraz, každú z jednotlivých pohľadávok možno považovať za samostatnú kúpnu zmluvu, pričom nešlo o rozdelenie jednej pohľadávky na viac častí za účelom generovania samostatných pohľadávok a každá z pohľadávok, ktorá sa premietla do konkrétnej, jednotlivej faktúry, je samostatne žalovateľná, a teda za každú jednotlivú pohľadávku, ktorá našla odraz v konkrétnej faktúre, podľa názoru okresného súdu žalobcovi prislúcha paušálna náhrada nákladov spojená s uplatnením pohľadávky.

16. Okresný súd rozhodol tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť istinu 3.613.427,93 Eur, ktorá predstavuje súčet istín nasledovne:

- z Dohody o uznaní záväzku č. D/2017/10/212 istina 2.013.959,70 Eur
- z Dohody o uznaní záväzku č. D/99/19/01/01 istina 1.170.698,70 Eur
- zo Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 2017/02/60 istina 206.668,- Eur
- zo Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 2018/02/14 istina v sume 13.567,59 Eur
- zo Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 2018/06/74 istina vo výške 44.329,85 Eur
- zo Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 2018/12/117 istina vo výške 225.770,05 Eur.

Súčet týchto pohľadávok predstavuje sumu 3.674.993,89 Eur a po odpočítaní sumy 61.565,96 Eur, ktorú žalovaný zaplatil po podaní žaloby, výsledná suma 3.613.427,93 Eur predstavuje sumu, ku ktorej zaplateniu žalovaného zaviazal, pokiaľ ide o istinu.

Čo sa týka úrokov z omeškania, tieto boli vyčíslené do 7.7.2019 z jednotlivých pohľadávok, a to nasledovne:

- úroky z omeškania do 7.7.2019 z Dohody o uznaní záväzku č. D/2017/10/212 predstavujú sumu 535.443,70 Eur
- úroky z omeškania z Dohody o uznaní záväzku č. D/99/19/01/01 predstavujú sumu 329.700,57 Eur
- zo Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 2017/02/60 predstavujú úroky z omeškania v sume 49.995,13 Eur
- zo Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 201/02/14 úroky z omeškania vo vyčíslení predstavujú sumu 2.763,80 Eur
- zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 218/06/74 úroky z omeškania predstavujú sumu 7.973,80 Eur
- zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 2018/12/117 úroky z omeškania predstavujú sumu 32.204,06 Eur.
- Súčet úrokov z omeškania, ktoré vznikli v súvislosti so Zmluvami o postúpení pohľadávok, ktoré sú špecifikované v žalobe pod G/ až H/ predstavujú celkom sumu 868.548,13 Eur, pričom celkový sumár úrokov z omeškania zo všetkých pohľadávok do 7.7.2019 v súčte predstavuje sumu 1.856.629,19 Eur. Ďalej okresný súd priznal z dlžných súm úroky z omeškania od 8.7.2019 až do zaplatenia, pričom pri dátumoch z omeškania bola zohľadnená suma, ktorá bola zaplatená po podaní žaloby v celkovej sume 61.565,96 Eur.

17. Paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorá bola priznaná za každú konkrétnu jednu pohľadávku, ktorá sa premietla do konkrétnej faktúry a z ktorej zaplatením sa žalovaný dostal do omeškania, predstavovala v sumáre 105.000,- Eur, ku ktorej zaplateniu okresný súd žalovaného tiež zaviazal. Žalobca zobral žalobu späť v priebehu konania o sumu 160,- Eur, ktorá predstavuje paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky, ktoré boli uplatnené duplicitne a o sumu 61.565,96 Eur, ktorá suma predstavuje zaplatenú sumu žalovaným v priebehu konania, preto v tejto časti v rozsudku konanie zastavil.

18. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 a § 256 ods. 1 CSP. Žalobca bol, pokiaľ išlo o žalovanú priznanú istinu a úroky z omeškania, vo veci úspešný, pokiaľ išlo o zastavujúcu časť istiny v sume 61.565,96 Eur, v tomto prípade zastavenie konania zavinil žalovaný, a teda musí znášať aj trovy konania a v podstate z celej pôvodne žalovanej sumy, pokiaľ išlo o istinu 3.674.993,89 Eur a úrokov z omeškania vo výške do 7.7.2019 po vyčíslení v sume 1.856.629,19 Eur, ako aj v zostávajúcej časti úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov v sume 105.000,- Eur bol žalobca plne úspešný. Neúspešný bol len v nepatrnom zlomku percenta žalovanej sumy 160,- Eur, ktorá predstavovala paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorá suma bola uplatnená duplicitne. Vzhľadom na tieto skutočnosti okresný súd priznal žalobcovi právo na 100 % náhradu trov konania voči žalovanému.

19. Proti tomuto rozsudku, a to v časti výroku II., podľa ktorej je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 376.364,24 Eur (ako súčasť sumy vo výroku II. priznaných úrokov z omeškania

1.856.629,19 Eur) a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 105.000 Eur a voči výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Žalovaný rozhodnutie okresného súdu považoval za nesprávne v časti, v ktorej priznal úroky z omeškania vo výške 376.364,24 Eur, ktoré sú zahrnuté v sume úrokov z omeškania vyčíslených v celkovej výške 1.856.629,19 Eur, pretože v tejto časti považoval žalobcov nárok za premlčaný. Jedná sa o úroky z omeškania špecifikované v prílohe č. 1 doplnenia vyjadrenia žalovaného zo dňa 21.10.2020, t.j. časť úrokov z omeškania uplatňovaných z faktúr v časti G/ žaloby (pohľadávky 7 - 14) z vyčíslenej sumy úrokov z omeškania 868.548,13 Eur v časti III. žaloby. Podľa žalovaného rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že pri úrokoch z omeškania je potrebné ustáliť moment „tzv. actio nata“ okamihu, kedy sa mohlo právo vykonať po prvý raz. V zmysle ust. § 393 ods. 1 Obchodného zákonníka sa viaže začiatok plynutia premlčacej doby ku dňu, kedy bola povinnosť porušená. Úrok z omeškania vzniká v dôsledku povinnosti splniť záväzok, t.j. z povinnosti nebyť v omeškaní. Za začiatok plynutia premlčacej doby možno považovať deň, keď sa dlžník dostal do omeškania deň nasledujúci po dni splatnosti primárneho záväzku. t.j. do omeškania so splnením dlhu. Povinnosť platiť úroky z omeškania vzniká jednorazovo. S týmto dňom je potom spojený aj začiatok plynutia premlčacej doby. Žalovaný nesúhlasil s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého sa úroky z omeškania premlčujú za každý deň omeškania samostatne. Bol názoru, že premlčacia doba pre úroky z omeškania začína plynúť dňom nasledujúcim po splatnosti istiny. Žaloba v prípade úrokov z omeškania z faktúr uvedených v prílohe č. 1 k doplneniu vyjadrenia žalovaného zo dňa 21.10.2020 bola podaná na súd po uplynutí tejto lehoty. Splatnosť faktúr, z ktorých je úrok z omeškania uplatňovaný, je viac ako 4 roky pred podaním žaloby, preto žalovaný mal za to, že úrok z omeškania celkom v sume 376.364,24 Eur je premlčaný a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nemôže byť právo na úhradu týchto úrokov z omeškania žalobcovi zo strany súdu priznané. V tejto súvislosti poukázal na komentár k Obchodnému zákonníku, a to k ust. § 393 Obchodného zákonníka Oľga Ovečková a kol., Obchodný zákonník, Veľký komentár, Bratislava, Wolters Kluwer s.r.o., 2017, str. 506, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 V Cdo 4/2017 zo dňa 18. decembra 2017, rozsudok NS ČR sp. zn. 32 Cdo 4179/2007, rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/157/2009, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R67 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2014. Tiež poukázal na to, že v predmetnom prípade pri odôvodnení prvoinštančný súd v rozhodnutí neuviedol, z ktorého ustanovenia Obchodného zákonníka pri svojom rozhodnutí o nepremlčaní úrokov z omeškania vychádzal, najmä čo sa týka určenia začiatku behu premlčacej doby úrokov z omeškania. Ďalej nie je zrejmé, na základe akého ustanovenia Obchodného zákonníka určil okresný súd začiatok plynutia premlčacej doby pre úroky z omeškania. Na to, aby bolo možné stanoviť, či v posudzovanom prípade k premlčaniu skutočne došlo, je okrem dĺžky príslušnej premlčacej doby potrebné posúdiť začiatok, plynutie a koniec premlčacej doby, v ktorej súvislosti odkázal na ust. § 393 ods. 1 Obchodného zákonníka, s čím sa okresný súd v rozhodnutí nijakým spôsobom nezaoberal. Žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 495/2015 s námietkou, že rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nepreskúmateľné.

20. V ďalšej časti odvolania žalovaný uviedol, že podáva odvolanie aj voči tej časti výroku rozhodnutia, na základe ktorého je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 105.000 Eur - paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, nakoľko rozhodnutie okresného súdu považuje za nesprávne. Žalovaný nesúhlasil s právnym názorom okresného súdu, že žalobcovi prislúcha paušálna náhrada nákladov spojená s uplatnením pohľadávky za každú faktúru. Poukázal na ust. § 369c Obchodného zákonníka, § 2 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., účel Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16.2.2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, dôvodovú správu k § 369c zákona č. 9/2013 Z.z., ktorým došlo k transpozícii čl. 6 smernice 2011/7/EÚ, správu k návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady o boji proti oneskoreným platbám v obchodných (KOM(2009)0126 - C7 0044/2009 - 2009/0054(COD)), podľa ktorej mali členské štáty zabezpečiť, aby sa náhrada nákladov súvisiacich s vymáhaním podľa odseku 1 v prípade viacerých pohľadávok rovnakého dlžníka hradila iba za súčet dlhov a nie za jednotlivé pohľadávky. V prípade transakcií s vysokou hodnotou mohla spôsobovať značné a neprimerané náklady a nemusela by vyjadrovať skutočné náklady. Nebolo by spravodlivé, ani by nezodpovedalo praxi, keby sa v prípade rovnakých dodávateľov a odberateľov hradili náklady súvisiace s vymáhaním pre jednotlivé pohľadávky. Úhrada nákladov by sa mala uskutočňovať podľa odseku 1, čo zodpovedá súčtu všetkých týchto kumulatívnych pohľadávok z omeškania. Toto je dôležité najmä v oblasti zdravotníctva, keď nemocnice nemôžu zaplatiť jednému dodávateľovi rôznych druhov liečiv za jednotlivé dodávky pre omeškanie platieb zo strany zdravotných poisťovní. Priznanú sumu 105.000 Eur podľa žalovaného nemožno považovať za primerané

náklady spojené s vymáhaním pohľadávky. Ak majú pohľadávky len jeden právny základ, má veriteľ nárok na jednorazovú náhradu paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Faktúru samu o sebe nie je v žiadnom prípade možné považovať za právny základ vzniku pohľadávky, za právny titul, ide len o daňový doklad. Žalobca nenakladal pred podaním žaloby s faktúrami jednotlivo, ale spoločne a vždy tak, v akom počte mu boli postúpené spoločne so zmluvami o postúpení a uplatnil si ich z vlastného rozhodnutia jednou žalobou, ako celok. Nepovažoval preto za relevantné tvrdenie, že si každú z faktúr mohol uplatniť samostatne. Podľa žalovaného nie je rozhodujúca kvantitatívna zložka uplatnených nárokov v súdnom podaní, smerodajné je množstvo uplatnení. Tiež poukázal na to, že žalobca nie je pôvodným veriteľom nadobudnutých pohľadávok, tieto nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Poukázal ďalej na to, že faktúry, ktoré si uplatnil, sú s nízkou hodnotou, v niektorých prípadoch sa jednalo o uplatňovanie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky za faktúru napríklad v sume 0,48 Eur alebo v sume 1,10 Eur, čo v zmysle čl. 19 Smernice 2011/77 EÚ, nemožno považovať za spravodlivé. Podľa žalovaného nie je prípustné uplatňovať si paušálnu náhradu nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky pri jednotlivých účtovaných úrokoch z omeškania z uhradených istín, ktoré si uplatnil žalobca celkom 1.113 x 40 Eur, t.j celkom v sume 44.520 Eur. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia iných súdov vo veci priznania paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, okrem iného rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/52/2020, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/44/2020. Trval na tom, že žalobcovi nevzniká nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky za každú faktúru jednotlivo, ale len za pohľadávku, ktorú ako celok od žalovaného uplatňuje vo výške 40 Eur a vo zvyšnej časti navrhol nárok zamietnuť. Za nesprávne považoval rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania vo výroku III. v nadväznosti na dôvody odvolania voči výroku II. rozhodnutia. Mal za to, že okresný súd mal priznať trovy konania podľa pomeru úspechu vo veci v súlade ust. § 255 ods. 1 CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že zamietne žalobu v časti uplatnenia úroku z omeškania vo výške 376.364.24 Eur a v časti nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 104.960,00 Eur, alternatívne, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

21. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom zástupcu v podaní zo dňa 22.11.2021 (č.l. 780-786 spisu). K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP žalobca zhrnul, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne v celom konaní až do vydania meritórneho rozsudku a nijak neporušil právo žalovaného na spravodlivý proces, svoj rozsudok riadne odôvodnil, odôvodnenie rozsudku je presvedčivé a netrpí ani vnútornými rozpormi. V rámci celého konania pred súdom prvej inštancie boli dodržané všetky princípy civilného sporového konania zakotvené v Čl. 1-18 CSP a bol daný dostatočný časový priestor pre žalovaného k včasnému uplatneniu prostriedkov procesnej obrany. Odvolanie žalovaného v rozsahu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP považoval za zjavne nedôvodné.

22. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne posúdenie premlčania v časti úrokov z omeškania v sume 376.364,24 Eur) žalobca uviedol, že právny názor žalovaného, že k premlčaniu všetkých úrokov z omeškania by malo dôjsť dňom premlčania istiny tejto pohľadávky, a teda, že povinnosť platiť úroky z omeškania za celú dobu omeškania vzniká jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník dostal prvýkrát do omeškania a nie za každý deň trvania omeškania samostatne, je vecne nesprávny a bol v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie preukázateľne vyvrátený. Poukázal na to, že k námietke žalovaného ohľadne premlčania časti úrokov z omeškania sa podrobne písomne vyjadril v podaní zo dňa 21.10.2020 a zo dňa 12.05.2021 a na ktoré podanie odkazuje. K právnej argumentácii týkajúcej sa premlčania úrokov z omeškania v obchodno-právnych vzťahoch žalobca poukázal na to, že bolo nesporné, že sa jedná o obchodno-závazkový vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka v zmysle ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Premlčanie upravuje Obchodný zákonník komplexne, a to vo svojich ustanoveniach §§ 387 až 408. Ďalej poukázal na Čl. 2 ods. 2 CSP, ako aj na účel inštitútu premlčania. Žalobca uviedol, že právo na úrok z omeškania je samostatný zákonný peňažný nárok veriteľa voči dlžníkovi na plnenie mimo rámca plnenia splatnej istiny pohľadávok. Podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka platí, že pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné. Uplynutím už len jediného dňa v rozsahu jeho 24 hodín sa dlžník môže dostať do omeškania nezaplatením istiny a už za tento deň môže veriteľ uplatniť svoje právo na úrok z omeškania, ako aj za každý nasledujúci deň omeškania bez toho, aby bolo potrebné súčasne uplatniť aj nárok na zaplatenie istiny pohľadávky ako hlavného

záväzku. Úrok z omeškania vzniká v dôsledku povinnosti dlžníka splniť záväzok, t.j. z povinnosti nebyť v omeškaní a ak dlžník svoj záväzok nesplní, resp. záväzok nezanikne najneskôr v deň jeho splatnosti, dlžník porušil povinnosť nebyť v omeškaní, z ktorej vzniká právo na úrok z omeškania za tento deň. Zároveň k rovnakému dňu porušenia povinnosti začína plynúť premlčacia doba k takto vzniknutému právu z porušenia povinnosti na úrok z omeškania. Porušením svojej povinnosti splniť záväzok, resp. povinnosti nebyť v omeškaní, dlžník vytvára pre seba každý deň novú možnosť porušiť povinnosť splniť záväzok i nasledujúci deň. Trvanie omeškania je preto potrebné chápať a vykladať ako každodenné nové porušenie povinnosti dlžníka splniť záväzok. Žalobca odkázal na závery odbornej praxe Števček, M. Grausová, K.: Premlčanie úrokov z omeškania, Bulletin slovenskej advokácie 2010, č.12, str. 22; Hlušák, M: Premlčanie úrokov z omeškania, Súkromné právo 2018, č. 4 str.158 a závery konštantnej judikatúry NS SR sp. zn. 5Cdo/24/2018, sp. zn. 2 Obdo 23/2012, 2 Obdo 36/2010, 4 Obdo 25/2009, 4 Obdo 319/1999, sp. zn. 1 VCdo 4/2017, na ktoré poukazuje dokonca aj samotný žalovaný, pričom právny názor veľkého senátu NS SR bol prevzatý a aplikovaný žalobcom v konaní a je v súlade aj s právnym závermi súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Podľa žalobcu žalovaným prezentovaná právna teória JUDr. Ovečkovej (vychádzajúca najmä z českej judikatúry), ani žalovaným uvádzaný rozsudok NS Českej republiky nie je pre konajúci súd právne záväzná v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017. Žalobca, v zmysle ustanovenia Čl. 2 ods. 2 CSP za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorú je treba aplikovať na súdenu vec, považuje rozhodnutia senátov obchodného kolégia NS SR sp. zn. 2 Obdo 23/2012, 2 Obdo 36/2010, 4 Obdo 25/2009, 4 Obdo 319/1999). V zmysle uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít si žalobca, podľa ustanovenia § 393 ods. 1 v spojení s ustanovením § 397 Obchodného zákonníka, žalobou uplatnil úroky z omeškania, špecifikované v bode III. žaloby, a to len za obdobie 4 rokov spätne odo dňa podania žaloby, t.j. len za obdobie odo dňa 11.07.2015 (aj pri faktúrach splatných pred 11.07.2015) a vždy do dňa zaplatenia konkrétnej faktúry. Úroky z omeškania za obdobie pred dňom 11.07.2015 si žalobca v žalobe neuplatnil. Pri faktúrach splatných po 11.07.2015 sa pri výpočte dní omeškania vychádzalo z konkrétneho neskoršieho dňa splatnosti danej faktúry až do dňa jej úhrady. Žalovaným uvádzané rozsudky Najvyššieho súdu SR vôbec neriešili premlčanie úrokov z omeškania vzniknutých z obchodnoprávných vzťahov, ale riešili premlčanie úrokov z omeškania vzniknutých z občianskoprávných vzťahov. V závere žalobca uviedol, že námietka premlčania uplatnená žalovaným tak objektívne z hľadiska plynutia času nepostihla žiadny z peňažných nárokov žalobcu uplatnených žalobou voči žalovanému. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku (odsek 24. a 25.) riadne, v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, procesne vysporiadal s použitím vyššie uvedenej hmotnoprávnej námietky ako prostriedku obrany žalovaného v konaní a vyhodnotil ho tak, že nebol uplatnený žalovaným dôvodne. Odvolanie žalovaného v rozsahu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP týkajúceho sa námietky premlčania časti úrokov z omeškania v sume 376.364,24 Eur považoval za zjavne nedôvodné.

23. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne posúdenie práva na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 105.000 Eur), žalobca poukázal na to, že k paušálnej náhrade sa podrobne písomne vyjadril v podaní zo dňa 14.10.2020 a vo svojej písomnej záverečnej reči zo dňa 13.08.2021, na ktoré odkazuje. K právnej argumentácii týkajúcej sa práva žalobcu na paušálnu náhradu žalobca poukázal na to, že neexistuje žiadny právny dôvod na to, aby si paušálnu náhradu za každú omeškanú pohľadávku (faktúru) neuplatnil aj žalobca ako nový veriteľ (postupník) v rovnakej výške ako pôvodný veriteľ (postupca), keďže ju nadobudol ako príslušenstvo spolu s postúpenými pohľadávkami podľa ustanovenia § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca takýto nárok nevytlúčil zo zákazu postúpenia pohľadávok podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka ani ho explicitne nevyklúčovali ustanovenia zmlúv o postúpení pohľadávok, na základe ktorých žalobca ako veriteľ tieto pohľadávky s príslušenstvom nadobudol. Žalobca ako nový veriteľ pohľadávok, ktoré všetky boli, resp. sú po lehote splatnosti, tieto eviduje vo svojom účtovníctve, robí výkazníctvo podľa osobitného zákona o bankách, robí opakovane úkony na ich evidenciu, špecifikáciu (tabuľky s prepočtom aktuálneho príslušenstva, medzročné saldá pohľadávok) mimosúdne vymáhanie (výzvy, upomienky vrátane spracovania a uzavierania Dohôd o uznaní záväzkov a splátkových kalendárov), má s predmetnými pohľadávkami administratívne interné monitorovacie náklady, ktoré vznikajú pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov, skúma možnosť ich premlčania a pod.. Preto nie je žiadny relevantný právny dôvod na nepriznanie tejto paušálnej náhrady nákladov žalobcovi ako novému veriteľovi (postupníkovi), ktorý nadobudol všetky práva pôvodných veriteľov týchto pohľadávok. Pre vznik zákonom priznaného práva na predmetnú paušálnu náhradu nákladov nie je potrebné osobitné upozornenie pre dlžníka, tu: žalovaného (v zmysle ustanovenia § 369c ods.

1 Obchodného zákonníka) a nie je ani potrebné vznik konkrétnych nákladov dlžníkovi preukazovať, a to ani zo strany pôvodného ani nového veriteľa. Takúto povinnosť zákon ani iný všeobecne vykonávací predpis veriteľovi smerom k dlžníkovi či súdu neukladá. Žalobca dal do pozornosti to, že každá zo žalovaných pohľadávok je samostatným majetkovým právom, s ktorým je veriteľ (žalobca) oprávnený nakladať podľa svojho uváženia. Žalobca si žalobou neuplatnil jeden právny nárok (jednu pohľadávku) a podaním žaloby nevzniklo jedno veľké majetkové právo, ale naopak, žalobou si uplatnil množstvo samostatných majetkových nárokov voči žalovanému, a to jednou spoločnou žalobou, kedy prihladol na základné princípy uvedené v Čl. 5. a Čl. 17. CSP. Žalobca ale konal hospodárne, a preto nemôže byť len z tohto dôvodu pri rozhodnutí súdu sankcionovaný tým, že mu nebude priznaný nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením každej jednej (žalovanej) pohľadávky, resp. jej príslušenstva vo výške 40,- Eur. Poukázal na to, že na rozdiel od senátu 4Cob na Krajskom súde v Košiciach, iné senáty Krajského súdu v Košiciach (napr. vo veciach sp. zn. 3Cob/60/2018, resp. sp. zn. 2Cob/57/2019) aj senát Krajského súdu v Žiline (vo veci sp. zn. 14Cob/214/2018) alebo senát Krajského súdu v Nitre (vo veci sp. zn. 15Cob/112/2015), resp. senát Krajského súdu v Trnave (vo veci sp. zn. 31Cob/57/2016) riešia otázku paušálnej náhrady diametrálne odlišne, a to v súlade s právnym názorom žalobcu a súdu prvej inštancie, t.j. že paušálna náhrada 40 Eur prináleží samostatne za každú pohľadávku - faktúru. Žalobca zdôraznil, že žalované pohľadávky vznikali z rôznych právnych titulov, majú rozdielnu dobu splatnosti, nejedná sa o účelové delenie jednej pohľadávky na viacero iných pohľadávok. Pre súdy SR sú záväzné tie články Smernice, ktoré boli implementované (transponované) do právneho poriadku SR vo forme právneho aktu SR ako členského štátu EÚ, a to v prílohe č. 1 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. (ďalej len „Nariadenie“) a Smernica je tak priamo záväzná pre všetky orgány štátu, vrátane konajúceho súdu pri svojom rozhodovaní. Žalovanému neprináleží vykladať a interpretovať túto Smernicu vrátane správy k návrhu Smernice a jej Preambulu, ktorá navyše nie je právne záväzná. Právo výkladu Smernice patrí len Európskej komisii a po jej transponovaní do právneho poriadku SR len súdom Slovenskej republiky. Žiadny zákon platný v SR a ani Nariadenie neumožňuje dlžníkovi a ani súdu akokoľvek na základe vlastného uváženia či vlastnej definície „spravodlivosti“ definovať, resp. moderovať (tzv. moderačné právo) zákonom stanovenú výšku paušálnej náhrady nákladov za jednu pohľadávku. To znamená, že ak by aj dlžník alebo súd bol subjektívne toho názoru, že výška paušálnej náhrady 40,- Eur za každú súdom priznanú pohľadávku (faktúru) žalobcovi voči žalovanému je privysoká alebo inak „nespravodlivá“, súd je objektívne povinný ju rešpektovať vo výške 40,- Eur za každú faktúru a nie je oprávnený ju znížiť (moderovať) alebo dokonca vôbec výrokom svojho rozhodnutia nepriznať. Výška nákladov 40,- Eur za jednu faktúru je primeraná a spravodlivá preto, lebo je tak zákonne a záväzne určená. Samotný pojem „paušálna“ náhrada nákladov v sebe obsahovo zahŕňa fakt, že vznik, výška a rozsah týchto nákladov sa a priori neposudzuje a ani sa pred súdom ani pred inými orgánmi štátu nedokazuje. Ide o paušálny nárok stanovený komunitárnym právom transponovaným do záväznej legislatívy SR a jeho výška nemôže byť predmetom skúmania súdu. Žalobca preukázal v konaní pred súdom prvej inštancie, že prostredníctvom podania žaloby bolo realizované zákonné uplatňovanie práva (vo forme nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením súborov pohľadávok 1-14), a to v rozsahu určenom zákonným predpisom, pričom žalovaný nepreukázal, že by pôvodní veritelia, resp. samotný žalobca úmyselne (špekulatívne) jednotlivé fakturované zdaniiteľné plnenia rozdeľovali na viac nízkych faktúr s cieľom sa potom neprimerane obohatiť na neprimerane zvýšenom rozsahu nároku na paušálnu náhradu nákladov, a teda žalobca ani nekonal a ani nemohol konať pri podaní žaloby v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Žalobca uviedol, že v konaní v celom rozsahu poprel skutkové tvrdenie žalovaného, že si vraj mal žalobca v konaní uplatniť paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nielen v súvislosti s vymáhaním jednotlivých faktúr, ale aj v súvislosti s vymáhaním príslušenstva pohľadávky, konkrétne kapitalizovaných úrokov z omeškania z uhradených 1113 faktúr v podobe tzv. „penalizačných“ faktúr. Predmetom žaloby nie sú žiadne „penalizačné“ faktúry obsahujúce len úroky z omeškania (súhrnne sčítané v jednej spoločnej faktúre). Pri špecifikácii pohľadávok 1-6, ale najmä 7-14, uvedených v tabuľke žalobcom v žalobe (predložený dôkaz č. 17.) sú pri jednotlivých kontraktach (Zmluvách o postúpení pohľadávok) uvedené jednotlivé „štandardné“ obchodné faktúry, s úhradou istiny ktorých sa žalovaný dostal do omeškania. Preto neobstojí ani názor žalovaného, že žalobcovi neprináleží nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky pri jednotlivých účtovných (kapitalizovaných) úrokoch z neuhradených istín vo výške 44.520,- Eur (čl. II. predposledná strana odvolania), pretože ide o nárok vzniknutý z dôvodu omeškania žalovaného ako dlžníka s úhradou istiny riadnych 1113 obchodných faktúr.

Žalobca zhrnul, že okresný súd v odôvodnení rozsudku vecne správne vyhodnotil a potvrdil, že:

a) žalobca je aktívne vecne legitimovaný ako veriteľ pohľadávok, byť žalobcom v tomto konaní, a to v celom rozsahu nároku uplatneného žalobou k zaplateniu dlžných istín Pohľadávok 1-14 s príslušenstvom vrátane celého nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením týchto pohľadávok; a b) právna kvalifikácia žalobcu k ním uplatnenému nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok s odkazom na výklad Smernice a uplatňovaná v praxi súdmi SR je správna; a c) otázka posúdenia „spravodlivosti“ zákonnej úpravy nároku na paušálnu náhradu nákladov veriteľa nemôže byť objektívne riešená ani názormi či majetkovými pomermi dlžníka a nie je ani predmetom voľnej úvahy či moderácie súdu pri jeho rozhodovaní, je striktné daná zákonom a jeho vykonávacím predpisom (Nariadenie), ktoré musí súd bez výhrad rešpektovať; a d) konanie žalobcu podaním jednej žaloby s uplatnením si súboru peňažných nárokov rovnakého druhu tu: v podobe súboru nárokov na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením súboru pohľadávok je konaním ex lege a a priori vylučuje konanie žalobcu v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku.

24. Podľa žalobcu žalovaný ani v odvolaní nepredložil odvolaciemu súdu žiadnu novú skutkovú či právnu argumentáciu týkajúcu sa jeho vyššie označených hmotnoprávných námietok, ktoré uplatnil aj pred vydaním rozsudku v konaní pred súdom prvej inštancie. Jeho právna kvalifikácia námietok je právne nesprávna, účelová, pričom nemá oporu v zákone ani vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie rozhodol vo všetkých v odvolaní namietaných právnych otázkach vecne správne, správne aplikoval príslušné ustanovenia platných právnych predpisov a dostatočne v odôvodnení rozsudku svoje právne posúdenie veci zdôvodnil. Navrhol rozsudok okresného súdu v rozsahu odvolaním napadnutej časti výroku II. a výroku III. potvrdiť s priznaním náhrady trov odvolacieho konania.

25. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 9.12.2021 (č.l. 791 spisu) bolo vyjadrenie žalobcu doručené žalovanému s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť žalovaný v lehote určenej okresným súdom a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužil.

26. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, v medziach odvolacích dôvodov žalovaného podľa ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za akceptovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v časti napadnutého výroku II. a vo výroku III. potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

27. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/43/2022-809 zo dňa 02.11.2022, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 22.11.2022 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline, v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

28. Podľa ust. § 379 CSP v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

29. Za viazanosti vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami bol rozsudok okresného súdu preskúmaný v medziach odvolacích dôvodov žalovaného, obsiahnutých v písomne podanom odvolaní zo dňa 25.10.2021 (č.l. 761 - 768 spisu), a to len tými, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu, jeho relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a obsah obrany žalovaného v tomto konaní. Ak žalovaný v podanom odvolaní výslovne vyjadril jeho rozsah, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery v tej časti, ktorá sa nestala predmetom odvolania žalovaného. Teda, ak je odvolateľom vyjadrený rozsah podaného odvolania, potom krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery a aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo sa v rámci zadaného rozsahu odvolania nestalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá rozsahom podaného odvolania vymedzuje, v akom rozsahu rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda, z akých odvolacích dôvodov ho rozporuje a len to sa môže stať predmetom posudzovania a zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú v rozhodnutí súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní

odvolateľ nenapáda, nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadanú z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) ust. § 379 CSP. Je predsa potrebné, aby sa rozlišovalo (diferencovalo), čo bolo predmetom odvolacieho konania, posudzovania odvolacím súdom, v nadväznosti na odvolacie dôvody, pretože stav každej sporovej odvolacej právnej veci je odlišný vo väzbe na rozsah a dôvody vyvolanej spornosti uplatňovaných nárokov, prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Krajský súd považoval za potrebné uvedené vyjadriť za rešpektovania právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

30. Za aplikácie vyššie uvedeného § 379, § 380 ods. 1 CSP, krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalovaného, ktoré boli vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 25.10.2021, v ktorom žalovaný výslovne uviedol, že podáva odvolanie voči časti výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania v sume 376.364,24 Eur (zahrnuté v sume 1.856.629,19 Eur z vyčíslenej sumy 868 548,13 Eur - časť III. žaloby), paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 104 960 Eur a závislom výroku III. rozsudku okresného súdu o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

31. Vo vzťahu k časti výroku II. žalovaný vyjadril odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP a vo vzťahu k výroku III. uviedol odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

32. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

33. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

34. V súvislosti s podaným odvolaním žalovaného krajský súd poukazuje na vyššie citované ust. § 387 ods. 2 CSP, ktoré je základom rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže sa stotožňuje so skutkovými, ako aj právnymi závermi obsiahnutými v rozsudku okresného súdu, týkajúceho sa odvolaním napadnutej časti. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nebolo potrebné a ani žiaduce, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, s ktorými sa stotožňuje a ktoré vyjadril okresný súd v napadnutej časti rozhodnutia, preto bolo postačujúce v rámci odvolacieho konania na ne len odkázať. Uvedený postup krajského súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, v spojení aj s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 180/2005, podľa ktorého pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu sa odvolací súd v zásade môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia okresného súdu, ako aj uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo 190/2016 zo dňa 20.12.2017, z ktorého rovnako vyplýva, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok, preto určujúca je spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom, čo vytvára ich organickú jednotu. Ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje so závermi rozsudku okresného súdu týkajúcimi sa odvolaním napadnutej časti, a odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu v podstate v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

35. Len k zvýrazneniu vecnej správnosti rozhodnutia okresného súdu v napadnutej časti a vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného krajský súd uvádza nasledovné.

36. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP spočívajúcemu v námietke nedostatočného odôvodnenia, krajský súd poukazuje na to, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah

medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v označenom zákonom ustanovení spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t.j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre strany prejednávaneho sporu a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností procesných strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol svoje zistenia, popísal vykonané relevantné dôkazy, a to vyjadrenia strán, listinné dôkazy, a uviedol ako tieto jednotlivito a vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a ako základ tohto vyhodnotenia právne posúdil. Teda rozsudok okresného súdu obsahuje riadne zdôvodnenie, uvedenie dôkazov, z ktorých okresný súd vyvodil skutkový záver, identifikoval zistený skutkový stav a následne prijatý právny záver riadnym spôsobom vyjadril. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je zvýrazniť práve tie dôkazy, ktoré mali pre vec podstatný, rozhodujúci význam, čo aj okresný súd uskutočnil. Rozsudok je podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnený dostatočným spôsobom. Odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa - žalovaného. To, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia.

37. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil.

38. Predmetom žaloby žalobcu a následne základom rozhodnutia rozsudkom okresného súdu výkonom II. bol záver vychádzajúci z medzi stranami nespornej skutočnosti (ust. § 151 ods. 1 CSP), že žalobca sa dôvodne domáhal zaplata pohľadávok (po čiastočnom späťvzatí, o ktorom bolo rozhodnuté výkonom I.) v celkovej sume 3.613.427,93 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 1.856.629,19 Eur a úrokov z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 1.261.346,33 Eur od 8.7.2019 do 8.10.2020, vo výške 9,05 % ročne zo sumy 1.199.780,37 Eur od 9.10.2020 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 2.413.647,56 Eur od 8.7.2019 do zaplata, ktoré nadobudol od tretích subjektov (pôvodných veriteľov), podľa uzavretých zmlúv o postúpení pohľadávok, ktoré tretie subjekty žalovanému na základe jeho objednávok dodali tovar, prípadne poskytli služby, k rozsahu ktorých pohľadávok z obchodno-záväzkového vzťahu žalobca doložil zmluvy o postúpení pohľadávok spolu s prílohami, Dohodu o uznaní záväzku č. D/2017/10/2012 a Dohodu o uznaní záväzku č. D/99/19/01/01 uzatvorené so žalovaným, pričom okrem istín sa žalobca domáhal zaplata príslušenstva titulom úrokov z omeškania ako aj paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

39. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie okresného súdu, pokiaľ priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 376.364,24 Eur, ktoré sú zahrnuté v sume úrokov z omeškania vyčíslených v celkovej výške 1.856.629,16 Eur, t.j. časť úrokov uplatňovaných z faktúr v časti G/ žaloby - pohľadávky 7-14 z vyčíslenej sumy úrokov z omeškania 868.548,13 Eur (časť III. žaloby) a nezohľadnil námietku premlčania vznesenú žalovaným. Podľa žalovaného pri úrokoch z omeškania je potrebné ustáliť moment, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz a ust. § 393 ods. 1 Obchodného zákonníka viaže začiatok plynutia premlčacej lehoty ku dňu, kedy bola povinnosť porušená. Úrok z omeškania vzniká v dôsledku povinnosti splniť záväzok, t.j. povinnosti nebyť v omeškani. Za začiatok plynutia premlčacej doby možno považovať deň, kedy sa dlžník dostal do omeškania deň nasledujúci po lehote splatnosti primárneho záväzku, t.j. do omeškania so splnením dlhu. Povinnosť platiť úroky z omeškania vzniká jednorazovo.

40. K vyššie uvedenému odvolaciemu dôvodu, a to okresným súdom nesprávne posúdené žalovaným vznesenej námietky premlčania, odvolací súd v prvom rade poukazuje na žalobcom doloženú Špecifikáciu pohľadávok 7-14 s príslušenstvom na čl. 695 a nasl. spisu, z ktorej vyplývajú údaje, podľa ktorých viedol osobitne vyplnené stĺpce označené o.i. „počet dní premlčania do 11.07.2015“, „počet dní omeškania od 12.07.2015 do zaplata“, „úroky z omeškania od 12.07.2015 do zaplata“- ktorá kolónka na čl. 716 rub spisu končila údajom 868.548,13 Eur. Uvedená tabuľková špecifikácia bola doručená žalovanému, ktorý sa na pojednávaní dňa 13.8.2021 (č.l. 733 rub spisu) vyjadril tak, že

..., Nemám potrebu sa k tomuto vyjadrovať. V podstate ten výpočet sedí s nárokom uplatneným v žalobe“. Ďalej je potrebné poukázať na to, že žalobca žalobu odoslal dňa 11.07.2019, pričom v časti III. žaloby uplatnil nárok na zaplatenie vyčíslených zákonných úrokov z omeškania v sume 868.548,13 Eur, ktoré podľa vyššie uvedenej špecifikácie uplatňoval od 12.07.2015.

41. V súvislosti so žalovaným vznesenou námietkou premlčania krajský súd uvádza, že na všetky práva vyplývajúce z obchodných záväzkových vzťahov sa uplatňuje úprava premlčania podľa Obchodného zákonníka. Z kogentného ustanovenia § 365 Obchodného zákonníka vyplýva, že dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia, alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Teda, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku, vzniká mu ex lege povinnosť platiť úroky z omeškania v zmysle ust. § 369 Obchodného zákonníka. Odvolací súd v zmysle Čl. 2 ods. 2 CSP poukazuje na rozhodnutia najvyššej súdnej autority, a to Najvyššieho súdu SR, ktorý sa interpretáciou ustanovení týkajúcich sa práva na úrok z omeškania a jeho premlčania v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka zaoberal vo viacerých svojich rozhodnutiach, a to sp. zn. 2Obdo/36/2010 z 18.08.2011, sp. zn. 2Obdo/23/2012 z 31.07.2012, sp. zn. 4Obdo/25/2009 z 29.03.2010, sp. zn. 4Obo/319/99). Práve z rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/36/2010 a sp. zn. 2Obdo/23/2012 vyplýva, že právo na úrok z omeškania je právom, ktoré sa premlčuje za každý deň samostatne, pričom nemusí byť uplatnené za celé obdobie omeškania. Uvedenému výkladu svedčí aj znenie ust. § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné. Tak ako správne uviedol aj žalobca, uplynutím už len jedného dňa v rozsahu jeho 24 hodín sa dlžník môže dostať do omeškania s nezaplatením istiny a už za tento deň môže veriteľ uplatniť svoje právo na úrok z omeškania, ako aj za každý nasledujúci deň omeškania bez toho, aby bolo potrebné súčasne uplatniť aj nárok na zaplatenie istiny ako hlavného záväzku. Úrok z omeškania vzniká v dôsledku porušenia povinnosti dlžníka splniť záväzok a ak dlžník svoj záväzok nesplní, resp. záväzok nezanikne najneskôr v deň jeho splatnosti, dlžník porušil povinnosť nebyť v omeškaní, z ktorej vzniká právo na úrok z omeškania za tento deň. Zároveň k rovnakému dňu porušenia povinnosti začína plynúť premlčacia doba k takto vzniknutému právu z porušenia povinnosti. Porušením svojej povinnosti splniť záväzok dlžník vytvára pre seba každý deň novú možnosť, porušiť povinnosť splniť záväzok i nasledujúci deň. Trvanie omeškania je preto potrebné chápať a vykladať ako každodenné nové porušenie povinnosti dlžníka splniť záväzok. Úroky z omeškania sa premlčujú vo všeobecnej 4-ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 397 Obchodného zákonníka, z čoho vyplýva, že ich možno úspešne uplatniť v uzavretom časovom intervale, ohraničenom štyrmi rokmi odo dňa podania žaloby späťne. Tento interval je však vždy maximálne 4 roky bez jedného dňa a každým uplynutým dňom sa o deň znižuje. Z rozhodnutia sp. zn. 4Obdo/25/2009 vyplýva, že úroky z omeškania so zaplatením peňažného záväzku sú náhradou škody za stratu možnosti disponovať s dlžnou sumou, preto právo na ich zaplatenie vzniká za každý deň omeškania. Úroky za každý deň omeškania sú samostatným právom, ktoré sa samostatne premlčuje. Z ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka vyplýva, že ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. Z vyššie uvedených rozhodnutí obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že aplikácia a interpretácia ustanovení Obchodného zákonníka, vzťahujúcich sa k úrokom z omeškania a inštitútu premlčania, je po dlhú dobu ustálená, jednotná. Keďže v posudzovanom prípade okresný súd v zmysle uvedených ustálených záverov najvyššej súdnej autority postupoval, s čím sa odvolací súd stotožnil, tak nebolo možné konštatovať, že pri svojom rozhodovaní dospel k nesprávnemu právnenému názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, na ktorý poukazoval žalovaný. Odvolací súd ďalej uvádza, že Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/47/2018 vo vzťahu k aplikácii a interpretácii ustanovení Obchodného zákonníka, týkajúcich sa úrokov z omeškania, ako aj premlčania, poukázal aj na rozhodnutie občianskoprávneho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/24/2018 z 11. decembra 2018, v ktorom sa aj senát občianskoprávny vo vzťahu k interpretácii ustanovení Obchodného zákonníka, týkajúcich sa právnej úpravy úrokov z omeškania, ako aj premlčania, stotožnil s judikatúrou obchodnoprávneho kolégia, vyjadrenou v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Obdo/36/2010. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/47/2018 dospel k záveru, že rozhodnutia obchodnoprávných senátov NS SR sp. zn. 2Obdo/36/2010 z 18.08.2011, sp. zn. 2Obdo/23/2012 z 31.07.2012, sp. zn. 4Obdo/25/2009 z 29.03.2010, ako aj rozhodnutie občianskoprávneho senátu sp. zn. 5Cdo/24/2018 z 11.12.2018, predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v riešení právnej otázky, týkajúcej sa úrokov z omeškania a premlčania tohto práva v zmysle právnej úpravy Obchodného zákonníka ako hmotnoprávneho predpisu lex specialis na obchodno-záväzkové vzťahy, od ktorej sa v tejto veci okresný súd neodklonil. Vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, potom

námietka nesprávneho právneho posúdenia premlčania úrokov z omeškania okresným súdom nebola zhodnotená ako dôvodná.

42. Žalovaný v odvolaní ďalej namietal nesprávny právny záver okresného súdu vo vzťahu k časti výroku II., ktorým priznal žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 105.160,- Eur za každú jednu faktúru, ak podľa žalovaného žalobca ako nový veriteľ nevynaložil náklady s pohľadávkami, ktoré mu boli postúpené od pôvodných veriteľov žalovaného. Podľa žalovaného priznanú sumu titulom paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nie je možné považovať za primerané náklady spojené s vymáhaním pohľadávky. Ak majú pohľadávky jeden právny základ, má veriteľ nárok na jednorazovú náhradu paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur, navyiac, ak si ich uplatnil jednou žalobou. Žalovaný namietal, že faktúry, ktoré si žalobca uplatnil, sú niektoré s nízkou hodnotou, ako aj, že nie je prípustné uplatniť si paušálnu náhradu nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky pri jednotlivých kapitalizovaných úrokoch z omeškania z uhradených istín, ktoré si žalobca uplatnil celkom 1113 x 40, t.j. 44.520 Eur. Žalovaný poukázal na účel Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo dňa 16.2.2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách.

43. Krajský súd k tomuto odvolaciemu dôvodu žalovaného uvádza, že v okolnostiach danej sporovej veci nezistil jeho opodstatnenosť. Zo žaloby žalobcu bolo zrejmé, že išlo o uplatnenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vyjadrených v žalobe za každú jednu faktúru pôvodných veriteľov. Zároveň vo vzťahu k pohľadávkam 7-14, žalobca uplatnený nárok formuloval tak, že išlo o paušálnu náhradu vybraných pohľadávok 1-14 v celkovej sume 105.100 Eur (po čiastočnom späťvzati). Pokiaľ žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie účinne poprel, že by predmetom žaloby bolo uplatnenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v podobe tzv. „penalizačných faktúr“, bol to potom žalovaný, ktorý, ak tvrdil uplatnenie paušálnej náhrady za kapitalizované úroky (s ktorými bol žalovaný rovnako v omeškaní - už tvorili pohľadávku), mal uvedené dokázať, k čomu relevantne nedošlo. Vzhľadom k princípu právnej istoty považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/57/2015 zo dňa 20. mája 2015, sp. zn. 14Cob/214/2018 zo dňa 21. februára 2019, rozhodnutie 13Cob/166/2021 zo dňa 20.04.2022, od záverov ktorých sa ani v danej veci nepovažoval za dôvodné odkloniť. Krajský súd nepovažoval za rozhodné a ani určujúce to, že žalobca je novým veriteľom uplatnených pohľadávok na základe uzavretých zmlúv o postúpení pohľadávok, ale to, že je týmto veriteľom a žalovaný je dlžníkom, ktorý je v omeškaní a pre ktorý stav subjektov žalobcu ako veriteľa, žalovaného ako dlžníka a jeho omeškania je úprava ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorej omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia. Paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je zákonnou úpravou umiestnená pod omeškaním dlžníka, ktorým dlžníkom v omeškaní podľa výsledkov vykonaného dokazovania je žalovaný. Aj podľa už vyššie uvedených rozhodnutí krajského súdu bol daný záver, že paušálna náhrada nákladov vo výške 40,- Eur patrí za každú pohľadávku uplatnenú žalobcom, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pri paušálnej náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ide o hmotno-právny nárok vyplývajúci z ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka ako hmotného práva, a preto musí mať väzbu na hmotno-právne podmienky vyplývajúce z ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s Nariadením vlády SR č. 21/2013 Z.z., medzi ktoré patrí aj väzba na uplatnenú tú - ktorú pohľadávku. Paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je paušálnou náhradou viažucou sa ku každej pohľadávke, s úhradou ktorej je dlžník v omeškaní. Z ustanovenia § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka nevyplýva žiadne obmedzenie nároku, napríklad na jednorazové vymáhanie, ak sa jedná o jeden zmluvný vzťah. Krajský súd je toho názoru, že predmetné ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. nedefinujú právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením „pohľadávok“, ale „pohľadávky“. Z ust. § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. nevyplýva žiadne obmedzenie nároku na jednorazové vymáhanie, ak sa jedná o jeden zmluvný záväzok. Jedná sa o sankčný inštitút vyvolaný ako následok omeškania dlžníka. Nárok na zaplatenie paušálnej náhrady vzniká pre každú vyúčtovanú pohľadávku za dodanie tovaru alebo poskytnutie služby zo strany veriteľa samostatne, čo znamená, že ak má veriteľ voči dlžníkovi viacero pohľadávok vyúčtovaných samostatnými faktúrami, má zákonný nárok uplatňovať voči dlžníkovi paušálnu náhradu nákladov pri každej z nich za aplikácie ust. § 488 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd opätovne poukazuje na § 369c Obchodného zákonníka prijaté na základe smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2011/7/EÚ o boji proti oneskoreným platbám v

obchodných transakciách, v zmysle ktorého účelom paušálnej náhrady je nahradiť náklady súvisiace s každou oneskorenou platbou, i keď dané platby vyplývajú z jedného právneho titulu (zmluvy).

44. Krajský súd nezistil ako relevantný odvolací dôvod žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci. Vo všeobecnosti je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením súdu je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani k jednej z uvedených situácií v predmetnej sporovej právnej veci nedošlo, pretože okresný súd na správne zistený skutkový stav veci aplikoval správny právny predpis, a to hmotné právo, rozhodné ustanovenia Obchodného zákonníka.

45. Žalovaný v podanom odvolaní za nesprávny považoval i výrok III. o nároku žalobcu na náhradu trov prvoinštančného konania, pretože, v nadväznosti na dôvody odvolania, mal za to, že okresný súd mal priznať trovy konania podľa pomeru úspechu vo veci.

46. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

48. Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa vychádza zo zásady zodpovednosti za výsledok, t.j. zásady úspechu, ktorá je doplnená zásadou zavinenia na zastavení konania (§ 255 ods. 1 CSP). Táto zásada úspechu sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania. Len v sporovom konaní sa totiž dá hovoriť o úspechu, resp. neúspechu strany sporu. Kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako i u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. V danom prípade to bol žalovaný, ktorý zavinil zastavenie konania v sume 61.565,96 Eur a žalobca so svojim nárokom, ktorý uplatnil v petite žaloby, bol v prevažnej časti úspešný (výrok II.), keď jeho neúspech bol v pomerne nepatrnej časti (časť výroku I.), a ak okresný súd výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, jeho postup bol vecne správny. Odvolanie žalovaného v tejto časti bolo preto zhodnotené ako nedôvodné.

49. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací nezistil opodstatnenosť ani jedného z odvolacích dôvodov žalovaného, a preto vo vyvolanom odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu v napadnutej časti výroku I. a vo výroku II. potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozhodnutia za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.